III

(Förberedande akter)

EUROPEISKA CENTRALBANKEN

EUROPEISKA CENTRALBANKENS YTTRANDE

av den 5 juli 2023

om ändringar av unionens ram för krishantering och insättningsgaranti

(CON/2023/19)

(2023/C 307/04)

Inledning och rättslig grund

Den 18 april 2023 antog Europeiska kommissionen förslag till 1) Europaparlamentets och rådets förordning om ändring av förordning (EU) nr 806/2014 vad gäller åtgärder för tidigt ingripande, villkor för resolution och finansiering av resolutionsåtgärder ([1]) (nedan kallat *de föreslagna ändringarna av den gemensamma resolutionsmekanismen*), 2) Europaparlamentets och rådets direktiv om ändring av direktiv 2014/59/EU vad gäller åtgärder för tidigt ingripande, villkor för resolution och finansiering av resolutionsåtgärder ([2]) (nedan kallat *de föreslagna ändringarna av direktivet om återhämtning och resolution av banker*), 3) Europaparlamentets och rådets direktiv om ändring av direktiv 2014/49/EU vad gäller insättningsgarantins omfattning, användning av medel från insättningsgarantisystem, gränsöverskridande samarbete och transparens ([3]) (nedan kallat *de föreslagna ändringarna av direktivet om insättningsgarantisystemet*) och 4) Europaparlamentets och rådets direktiv om ändring av direktiv 2014/59/EU och förordning (EU) nr 806/2014 vad gäller vissa aspekter av minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder ([4]) (nedan kallat *de föreslagna ändringarna avseende kedjestrukturer*). De föreslagna ändringarna av förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen, de föreslagna ändringarna av direktivet om återhämtning och resolution av banker, de föreslagna ändringarna av direktivet om insättningsgarantisystemet och de föreslagna ändringarna avseende kedjestrukturer kallas nedan gemensamt *förslaget till lagstiftningspaket*.

Kommissionen har föreslagit att ECB ska höras om de föreslagna ändringarna av förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen, de föreslagna ändringarna av direktivet om återhämtning och resolution av banker och de föreslagna ändringarna av direktivet om insättningsgarantisystemet. Den 23 juni och den 3 juli 2023 mottog ECB begäranden från Europeiska unionens råd respektive Europaparlamentet om ett yttrande över de föreslagna ändringarna avseende kedjestrukturer.

ECB:s behörighet att avge ett yttrande grundas på artiklarna 127.4 och 282.5 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt eftersom förslaget till lagstiftningspaket innehåller bestämmelser som påverkar 1) Europeiska centralbankssystemets (ECBS) uppgift att medverka till att de behöriga myndigheterna smidigt kan genomföra sin politik när det gäller tillsyn över kreditinstitut och det finansiella systemets stabilitet i enlighet med artikel 127.5 i fördraget, och 2) de uppgifter som ECB tilldelats i fråga om tillsyn över kreditinstitut i enlighet med artikel 127.6 i fördraget. I enlighet med artikel 17.5 första meningen i arbetsordningen för Europeiska centralbanken har detta yttrande antagits av ECB-rådet.

([1]) COM(2023) 226 final.
([2]) COM(2023) 227 final.
([3]) COM(2023) 228 final.
([4]) COM(2023) 229 final.

Allmänna kommentarer

1. *En nödvändig uppdatering av unionens ram för krishantering och insättningsgaranti*

1.1. ECB välkomnar verkligen Europeiska kommissionens förslag till lagstiftningspaket, som syftar till att åstadkomma förbättringar i alla olika stadier av unionens ram för krishantering och insättningsgaranti ([5]). Det är viktigt att unionen har en välfungerande ram för krishantering och insättningsgaranti för att inom och mellan medlemsstaterna hantera möjliga eller faktiska fallissemang hos kreditinstitut oavsett storlek. Unionens nuvarande ram för krishantering och insättningsgaranti, som infördes som svar på den globala finanskrisen 2008, har funnits i några år nu och erfarenheten har visat att de reformer som har genomförts under det senaste årtiondet har stärkt ramens effektivitet betydligt. Denna översyn är en viktig möjlighet att ytterligare förbättra ramen för krishantering och insättningsgaranti mot bakgrund av de lärdomar som dragits under de första tillämpningsåren.

1.2. Förslaget till lagstiftningspaket syftar till att öka de europeiska finansmarknadernas motståndskraft i krissituationer. Detta paket harmoniserar ytterligare de tillämpliga krishanteringsreglerna i unionen, vilket minskar komplexiteten vid gränsöverskridande krishantering. I och med detta paket utökas också tillämpningsområdet för de krishanteringsverktyg som finns tillgängliga för att hantera krissituationer, särskilt när det gäller fallissemang i mindre och medelstora kreditinstitut. Syftet är också att förbättra verktygens effektivitet.

1.3. ECB välkomnar förbättringarna av systemet för tidigt ingripande samt de nya bestämmelser om samarbete och informationsutbyte mellan tillsyns- och resolutionsmyndigheter som syftar till att ytterligare förbättra krishanteringsprocessen. Inom detta system kommer det att vara viktigt att upprätthålla en tydlig ansvarsfördelning mellan tillsyns- och resolutionsmyndigheter.

1.4. ECB välkomnar även den föreslagna resolutionsutvidgningen ([6]), eftersom den skulle effektivisera hanteringen av fallissemang i mindre och medelstora kreditinstitut i medlemsstaterna på ett harmoniserat sätt ([7]). Samtidigt är det absolut nödvändigt att ett sådant bredare tillämpningsområde för resolution åtföljs av lämplig resolutionsfinansiering för dessa mindre och medelstora kreditinstitut. Om inte tillgången till finansiering förbättras kan det i praktiken bli omöjligt att utvidga tillämpningsområdet för resolution. ECB stöder därför fullt ut att förslaget till lagstiftningspaket, som bygger på principen att förluster i samband med ett kreditinstituts fallissemang i första hand bör bäras av aktieägare och fordringsägare, även föreskriver att insättningsgarantisystem ska få ökad betydelse vid resolution, med förbehåll för vissa skyddsmekanismer. Det är viktigt att denna ökade betydelse underlättas av ett harmoniserat test av det minst kostsamma scenariot och ett insättarföreträde med enhetlig rangordning.

1.5. Förslaget till lagstiftningspaket kommer att innebära att finansieringsarrangemang för resolution blir mer tillgängliga i vissa scenarier. Vid systemkriser där flera kreditinstitut står inför problem samtidigt, eller där skuldnedskrivning av en viss kategori av fordringsägare hotar att allvarligt undergräva den finansiella stabiliteten, skulle det dock vara fördelaktigt att tillåta extraordinär tillgång till finansieringsarrangemang för resolution i syfte att skydda allmänintresset och undvika systemeffekter. För att hantera sådana exceptionella situationer skulle ECB stödja att det införs ett undantag för finansiell stabilitet med beaktande av möjligheten att under exceptionella omständigheter få tillgång till finansieringsarrangemang för resolution innan förlustabsorbtionen uppgår till 8 procent av totala skulder och kapitalbas, dock med förbehåll för starka skyddsåtgärder.

([5]) Se Europeiska centralbankens yttrande CON/2017/6 av den 8 mars 2017 om ett förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om ändring av direktiv 2014/59/EU vad gäller rangordningen av skuldinstrument utan säkerhet i en insolvenshierarki (EUT C 132, 26.4.2017, s. 1) och Europeiska centralbankens yttrande CON/2017/47 av den 8 november 2017 om ändringar av unionens krishanteringssystem (EUT C 34, 31.1.2018, s. 17). Alla ECB:s yttranden finns i EUR-Lex. Se även ECB:s bidrag till Europeiska kommissionens riktade samråd om översynen av ramen för krishantering och insättningsgaranti, som finns på ECB:s webbplats www.ecb.europa.eu.

([6]) Se motiveringen till de föreslagna ändringarna av förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen, s. 5 och 10.

([7]) Se ECB:s bidrag till Europeiska kommissionens riktade samråd om översynen av ramen för krishantering och insättningsgaranti, s. 1.

1.6. Oavsett om tillämpningsområdet för resolution utvidgas, kommer vissa kreditinstitut att fortsätta att avvecklas inom ramen för nationella likvidations- eller insolvensförfaranden. I sådana fall är det viktigt att säkerställa en snabb och smidig process för att undvika en eventuell ”limbosituation” ([8]) efter en negativ bedömning av allmänintresset.

1.7. Förslaget till lagstiftningspaket syftar också till att harmonisera och förbättra insättningsgarantisystemens förmåga att ingripa genom förebyggande och alternativa åtgärder, t.ex. genom insättarföreträdet med enhetlig rangordning. ECB skulle dock stödja ytterligare harmonisering av dessa åtgärder. Vidare skulle ECB ha uppskattat om artiklarna i direktivet om insättningsgarantisystem innehöll ett uttryckligt krav på att medel från institutionella skyddssystem ska hållas åtskilda från insättningsgarantisystemens medel. Detta skulle framför allt säkerställa att de särskilda funktionerna i ett institutionellt skyddssystem kan fortsätta att utföras med hjälp av särskilda medel från dessa system.

1.8. ECB ser att de nuvarande reglerna för överföring av avgifter till insättningsgarantisystem behöver förbättras i de fall där kreditinstitut ändrar tillhörighet till ett annat insättningsgarantisystem inom unionen, eftersom dessa regler annars skulle kunna hindra en mer integrerad inre marknad för banktjänster i unionen. I detta avseende stöder ECB att Europeiska bankmyndigheten (EBA) ges i uppdrag att utveckla en metod för att beräkna det avgiftsbelopp som ska överföras för att säkerställa att de är i nivå med de överförda riskerna.

1.9. ECB ger sitt starka stöd till ett snabbt slutförande av lagstiftningsprocessen, i linje med målet att slutföra diskussionerna under den innevarande mandatperioden ([9]). I förslaget till lagstiftningspaket görs rätt avvägning mellan huvudmålen att skydda skattebetalare och insättare samt att upprätthålla finansiell stabilitet. Det utgör ett sammanhängande paket, som måste diskuteras som en helhet, eftersom de huvudsakliga inslagen enbart kommer att fungera som avsett om de införs samtidigt.

2. *Färdigställande av bankunionen*

2.1. Utöver förslaget till lagstiftningspaket, som utgör ett avgörande steg för att stärka bankunionen, kommer ytterligare initiativ att vara väsentliga för att färdigställa bankunionen under de kommande åren.

2.2. För det första utgör ett europeiskt insättningsgarantisystem den tredje pelare som krävs för att fullborda bankunionen ([10]) och skulle ytterligare stärka motståndskraften i unionens banksektor. Det är fortfarande en viktig prioritering att det inrättas ett europeiskt insättningsgarantisystem med fullständig riskdelning, inbegripet full täckning av både likviditetsbehov och likviditetsförluster ([11]). Ett gemensamt system skulle säkerställa att förtroendet för bankinsättningarnas säkerhet är lika högt i alla medlemsstater ([12]) och därmed minska risken för bankrusningar och trygga den finansiella stabiliteten. Genom ett fortsatt insättarskydd på nationell nivå upprätthålls kopplingen mellan ett kreditinstitut och dess stat. Detta förhindrar upprättandet av lika villkor, försvagar den finansiella stabiliteten och innebär att ett av huvudmålen för bankunionen inte har uppnåtts. Inrättandet av ett europeiskt insättningsgarantisystem skulle också kunna leda till ytterligare förbättringar av ramen för krishantering och den gränsöverskridande integrationen i bankunionen. ECB välkomnar kommissionens uppmaning till förnyade ansträngningar för att nå en politisk överenskommelse om det europeiska insättningsgarantisystemet ([13]) och uppmanar unionens lagstiftare att göra framsteg i detta avseende.

2.3. För det andra behöver det säkerställas att Europeiska stabilitetsmekanismen är fullt operativ som säkerhetsmekanism för den gemensamma resolutionsfonden (SRF).

([8]) Se motiveringen till de föreslagna ändringarna av direktivet om återhämtning och resolution av banker , s. 19.

([9]) Se Eurogruppens uttalande om bankunionens framtid av den 16 juni 2022, finns på EU-rådets webbplats www.consilium.europa.eu.

([10]) Se punkt 1.1 i Europeiska centralbankens yttrande CON/2016/26 av den 20 april 2016 om ett förslag till Europaparlamentets och rådets förordning om ändring av förordning (EU) nr 806/2014 för att inrätta ett europeiskt insättningsgarantisystem (EUT C 252, 12.7.2016, s. 1).

([11]) Se ECB:s bidrag till Europeiska kommissionens riktade samråd om översynen av ramen för krishantering och insättningsgaranti, s. 1–4 och 14–15.

([12]) Se punkt 1.1 i yttrande CON/2016/26.

([13]) Se meddelande från kommissionen till Europaparlamentet, rådet, Europeiska centralbanken, Europeiska ekonomiska och sociala kommittén samt Regionkommittén om översyn av ramen för krishantering och insättningsgaranti för att bidra till att fullborda bankunionen (COM(2023) 225 final).

2.4. För det tredje är tillgången till likviditet avgörande för en framgångsrik resolution, vilket också framgår av den senaste tidens krishändelser. Bankunionen saknar fortfarande en ram för likviditet i resolution. En sådan ram bör inrättas i enlighet med Financial Stability Boards vägledande principer och i linje med internationell bästa praxis.

Specifika kommentarer

3. *Åtgärder för tidigt ingripande som antagits av tillsynsmyndigheten*

3.1. ECB välkomnar kommissionens olika förslag när det gäller ramen för tidigt ingripande, som bygger på tidigare rekommendationer från ECB ([14]). Förslaget till lagstiftningspaket är viktigt för att ta itu med de nuvarande utmaningarna vad gäller att tillämpa denna ram. Genom att tillhandahålla en direkt rättslig grund för ECB:s utövande av sina befogenheter för tidigt ingripande i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 806/2014 ([15]) (nedan kallad *förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen*) ([16]) minskar risken för att Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU ([17]) (nedan kallat *direktivet om återhämtning och resolution av banker*) skulle kunna införlivas på olika sätt i nationell lagstiftning. Genom förslaget till lagstiftningspaket undanröjs också överlappningen mellan åtgärder för tidigt ingripande och tillsynsåtgärder, vilket förbättrar deras praktiska tillämpning ([18]). Utöver dessa ändringar stöder ECB att villkoren för att anta åtgärder för tidigt ingripande anpassas till villkoren för ECB:s antagande av tillsynsåtgärder. Detta skulle innebära att tillsynsmyndigheten får utökad möjlighet att ingripa omgående genom att anta åtgärder för tidigt ingripande för att komma till rätta med identifierade brister, även om en överträdelse eller en sannolik överträdelse av tillsynskraven ännu inte har inträffat. ECB rekommenderar att hänvisningen till en snabb och betydande försämring av enhetens finansiella ställning stryks som villkor för att vidta en åtgärd för tidigt ingripande. En sådan hänvisning skulle kunna undergräva tillsynsmyndighetens förmåga att korrekt och i god tid hantera en försämring av företagets situation, t.ex. när en sådan försämring inte sker snabbt, men fortfarande är betydande, eller när en sådan försämring är kopplad till styrningsfrågor, interna kontroller och andra icke-finansiella parametrar.

3.2. ECB välkomnar också förslaget att inkludera befogenheten att anta alla åtgärder för tidigt ingripande i en och samma bestämmelse ([19]) enligt samma villkor, utan någon eskaleringsstege. Detta skulle göra det möjligt att snabbt anta den eller de lämpligaste åtgärderna för tidigt ingripande, med beaktande av de särskilda omständigheterna i varje situation.

3.3. De föreslagna ändringarna av förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen syftar till att ge ECB befogenhet att anta åtgärder för tidigt ingripande på grundval av en överträdelse eller en sannolik överträdelse av minimikraven på kapitalbas och kvalificerade skulder (MREL) ([20]), även om denna överträdelse inte bryter mot tillsynskraven. Minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder är avsett att göra det lättare att genomföra en strategi för ordnad resolution för ett kreditinstitut som inte längre är bärkraftigt. De har därför ett annat syfte än tillsynskraven, som syftar till att säkerställa kreditinstitutens säkerhet och sundhet. Av detta följer att resolutionsmyndigheterna är bäst lämpade samt juridiskt behöriga att övervaka efterlevnaden av MREL-målen samt att ta initiativ till korrigerande åtgärder i samband med detta. I samtliga fall där överträdelser av MREL-kravet inte samtidigt klassificeras som överträdelser av kapitalbaskraven bör det därför även fortsättningsvis enbart vara resolutionsmyndigheter som har befogenhet att hantera överträdelser av minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder. Detta skulle undvika dubbelarbete och en otydlig ansvarsfördelning mellan tillsyns- och resolutionsmyndigheter.

([14]) Se punkt 4 i yttrande CON/2017/47 och ECB:s bidrag till Europeiska kommissionens riktade samråd om översynen av ramen för krishantering och insättningsgaranti, s. 2 och 5–6.

([15]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 806/2014 av den 15 juli 2014 om fastställande av enhetliga regler och ett enhetligt förfarande för resolution av kreditinstitut och vissa värdepappersföretag inom ramen för en gemensam resolutionsmekanism och en gemensam resolutionsfond och om ändring av förordning (EU) nr 1093/2010 (EUT L 225, 30.7.2014, s. 1).

([16]) Se artikel 1.15 i de föreslagna ändringarna av förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen, som ändrar artikel 13 i den förordningen.

([17]) Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012 (EUT L 173, 12.6.2014, s. 190).

([18]) Se artikel 1.15 i de föreslagna ändringarna av förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen, som ändrar artikel 13 i den förordningen.

([19]) Se artikel 1.15 i de föreslagna ändringarna av förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen, som ändrar artikel 13 i den förordningen.

([20]) Se artikel 1.15 i de föreslagna ändringarna av förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen, som ändrar artikel 13 i den förordningen.

3.4. Även om tillsynsåtgärder kan vara effektiva för att hantera vissa strukturella bärkraftsproblem, kan de visa sig vara otillräckliga i fall som rör kreditinstitut med svaga affärsmodeller som har långvariga svårigheter och fortlöpande kapitaldränering. Så länge dessa kreditinstitut inte uppfyller villkoren för att anses fallera eller sannolikt komma att fallera innehåller den nuvarande verktygslådan inte tillräckliga verktyg för att den behöriga myndigheten ska kunna få dessa kreditinstitut att vidta lämpliga åtgärder för att hantera dessa risker. Senare erfarenhet visar att en gradvis frivillig avveckling i kombination med lämpligt kapital- och likviditetsstöd under vissa omständigheter skulle kunna vara en kostnadseffektiv lösning för att få kreditinstitut med svag affärsmodell att lämna marknaden och på så sätt undvika en långvarig nedgång, inbegripet ytterligare förluster och kapitaldränering under ett flertal år innan kreditinstitutet slutligen fallerar. Mot bakgrund av detta stöder ECB att det införs en uttrycklig bestämmelse som ger de behöriga myndigheterna befogenhet att vid ett tidigt ingripande begära att det ska lämnas in en plan som ska genomföras i händelse av ett frivilligt avvecklingsscenario. Den behöriga myndigheten får kräva att institutet inkluderar ytterligare aspekter i planen. Utarbetandet av en sådan plan skulle öka institutets medvetenhet om tillgängliga strategiska alternativ och relaterade kostnader. Under alla omständigheter skulle det slutliga beslutet om planens genomförande överlåtas till det berörda institutet och dess aktieägare.

4. *Förberedelse av resolution*

4.1. ECB stöder fullt ut förslagen om att ytterligare stärka samarbetet och informationsutbytet mellan ECB och den gemensamma resolutionsnämnden (SRB) i samband med förberedelserna för resolution ([21]). ECB i dess tillsynsfunktion och den gemensamma resolutionsnämnden har visserligen redan ett omfattande samarbete och informationsutbyte med stöd av det bilaterala samförståndsavtalet ([22]), men ECB välkomnar förslagen om att detta närmare samarbete skrivs in direkt i lagstiftningen.

4.2. ECB förstår att den föreslagna befogenheten för ECB att samla in resolutionsrelaterad information, t.ex. genom inspektioner på plats, och överlämna den till den gemensamma resolutionsnämnden ([23]), syftar till att ersätta den nuvarande befogenheten att ingripa tidigt som föreskrivs i direktivet om återhämtning och resolution av banker ([24]). ECB föreslår dock att det görs vissa mindre ändringar av de relevanta bestämmelserna om en sådan befogenhet samt att det införs ett förklarande skäl som förtydligar att det i varje enskilt fall behöver göras en bedömning av hur denna information ska samlas in.

4.3. Dessutom definieras inte begreppet ”tillsynsverksamhet” i förslaget till lagstiftningspaket, vilket gör det svårt att definiera omfattningen av ECB:s föreslagna skyldighet att informera den gemensamma resolutionsnämnden om sådan ”tillsynsverksamhet” ([25]). ECB kan i stället informera nämnden om ECB:s samtliga relevanta tillsynsbedömningar, vilka delas med dess beslutande organ.

5. *Förebyggande rekapitalisering och statligt likviditetsstöd*

5.1. ECB upprepar att förebyggande rekapitalisering är ett verktyg i den nuvarande krishanteringsramen som är användbart för extraordinära omständigheter och att detta verktyg bör bibehållas ([26]). Det är ett av få undantag från den generella regeln att tillhandahållandet av extraordinärt offentligt finansiellt stöd till ett kreditinstitut leder till att det bedöms vara ett kreditinstitut som fallerar eller sannolikt kommer att fallera. För förebyggande rekapitalisering gäller strikta villkor, som tidigare endast har uppfyllts i ett begränsat antal fall. Den begränsade användningen av instrumentet tyder på att de nuvarande villkoren är lämpliga. De berörda myndigheterna måste kunna beakta de specifika omständigheterna fullt ut i varje enskilt fall.

([21]) Se skäl 14 och artikel 1.16 i de föreslagna ändringarna av förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen, som lägger till en ny artikel 13c i den förordningen.

([22]) Samförståndsavtal mellan den gemensamma resolutionsnämnden och Europeiska centralbanken vad gäller samarbete och informationsutbyte, finns på EUR-Lex.

([23]) Se artikel 1.16 i de föreslagna ändringarna av förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen, som lägger till en ny artikel 13c i den förordningen.

([24]) Se artikel 27.1 h i direktivet om återhämtning och resolution av banker.

([25]) Se artikel 1.16 i de föreslagna ändringarna av förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen, som lägger till en ny artikel 13c.1 b i den förordningen.

([26]) Se ECB:s bidrag till Europeiska kommissionens riktade samråd om översynen av ramen för krishantering och insättningsgaranti, s. 2 och 6–7.

5.2. ECB välkomnar generellt sett de förtydliganden som har gjorts i de föreslagna ändringarna av förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen samt förslagen om att behålla den befintliga verktygslådan för att identifiera uppkomna förluster (dvs. att det inte ska ske någon obligatorisk översyn av tillgångars kvalitet, eftersom det även kan vara lämpligt med andra verktyg t.ex. inspektioner på plats), med tanke på att förebyggande rekapitaliseringar normalt måste genomföras snabbt för att vara effektiva ([27]).

5.3. Samtidigt bör villkoren för förebyggande rekapitalisering inte begränsa de berörda myndigheternas möjlighet att beakta de specifika omständigheterna i varje enskilt fall. I detta avseende skulle den nyligen föreslagna definitionen av solvens ([28]) innebära att den behöriga myndigheten tvingades konstatera att en enhet inte är solvent för det specifika syftet förebyggande rekapitalisering, även baserat på rent tekniska eller förutsebara tillfälliga överträdelser av kapitalkraven. Detta kan på ett omotiverat sätt ytterligare begränsa förebyggande rekapitaliseringar och statligt likviditetsstöd. ECB rekommenderar därför att den nya definitionen förtydligas så att en enhet fortfarande kan bedömas som solvent även vid överträdelser eller sannolika överträdelser av kapitalkraven, om dessa överträdelser bedöms vara tillfälliga mot bakgrund av de särskilda omständigheterna i fallet.

5.4. ECB ser fördelarna med att kräva en exitstrategi från stödåtgärden ([29]). Att fastställa en fast tidsplan utan möjlighet till förlängning innebär dock risk för en tröskeleffekt, eftersom marknaderna kan förutse när den ska upphöra att gälla. Detta får negativa konsekvenser för marknadsvillkoren, vilket inverkar negativt på de offentliga intäkterna. Dessutom bör det vara möjligt att beakta oväntad marknadsutveckling. ECB ser inte heller något behov av att godkänna en exitstrategi från tillsynsperspektivet utöver det kommissionsgodkännande som redan krävs inom ramen för det allmänna förfarandet för statligt stöd. För att kunna reagera effektivt i händelse av oväntade omständigheter bör den automatiska kopplingen mellan eventuella fördröjningar i genomförandet av exitstrategin och en bedömning av om en bank fallerar eller sannolikt kommer att fallera tas bort. Om beloppet för kärnprimärkapitalinstrument (CET1) som uppnåtts genom en förebyggande rekapitalisering begränsas till 2 procent av det totala riskvägda exponeringsbeloppet, kan detta slutligen också leda till att utnyttjandet av tillgängliga lösningar begränsas på ett olämpligt sätt. Detta kan t.ex. skapa oönskade tröskeleffekter och medföra en risk för att rekapitaliseringsåtgärden är otillräcklig och inte förmår att återställa marknadens förtroende.

6. *Insättningsgarantisystemens ingripande åtgärder*

6.1. Insättningsgarantisystemens förebyggande åtgärder har visat sig vara ett användbart krisförebyggande verktyg. Enligt förslaget till lagstiftningspaket skulle medlemsstaterna fortfarande ha möjlighet att låta insättningsgarantisystemen finansiera förebyggande ingripande åtgärder ([30]). Med tanke på de potentiella fördelarna med dessa verktyg uppmanar ECB unionens lagstiftare att göra insättningsgarantisystemens förebyggande åtgärder tillgängliga i hela unionen inom en ram för en harmoniserad insättningsgaranti. ECB medger dock att det kan ta viss tid för insättningsgarantisystemen att bygga upp den nödvändiga kapaciteten för förebyggande åtgärder och anser därför att det kan vara lämpligt med en övergångsperiod. Det krävs ytterligare harmonisering för att säkerställa lika villkor i hela unionen, lämpliga skyddsåtgärder och en bättre utrustad verktygslåda, för att på så sätt säkerställa överensstämmelse med de övergripande målen för ramen för krishantering och insättningsgaranti.

6.2. ECB välkomnar de föreslagna förtydligandena av förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen ([31]) och direktivet om återhämtning och resolution av banker ([32]) vad gäller att insättningsgarantisystemens ingripande åtgärder som vidtas i enlighet med reglerna om förebyggande åtgärder i direktivet om insättningsgarantisystem ([33]) inte ska leda till en bedömning av om en bank fallerar eller sannolikt kommer att fallera. Detta kommer att medföra ökad tydlighet och visshet för de behöriga myndigheterna. ECB har dock vissa förbehåll mot villkoret att den behöriga myndigheten skulle behöva fastställa att det krävs ett ingripande från ett insättningsgarantisystem för att bevara det berörda kreditinstitutets finansiella sundhet och långsiktiga bärkraft, om inte det förebyggande

([27]) Se artikel 1.20 i de föreslagna ändringarna av förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen, som lägger till en ny artikel 18a.2 i den förordningen.

([28]) Se artikel 1.20 i de föreslagna ändringarna av förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen, som lägger till en ny artikel 18a i den förordningen och artikel 1.19 i de föreslagna ändringarna av direktivet om återhämtning och resolution av banker, som lägger till en ny artikel 32c i det direktivet.

([29]) Se artikel 1.20 i de föreslagna ändringarna av förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen, som lägger till en ny artikel 18a.2 b i den förordningen.

([30]) Se artikel 1.12 i de föreslagna ändringarna av direktivet om insättningsgarantisystemet, som ändrar artikel 11 i det direktivet.

([31]) Se artikel 1.19 b i de föreslagna ändringarna av förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen, som ändrar artikel 18.4 d i den förordningen.

([32]) Se artikel 1.17 b i de föreslagna ändringarna av direktivet om återhämtning och resolution av banker, som ändrar artikel 32.4 d i det direktivet.

([33]) Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/49/EU av den 16 april 2014 om insättningsgarantisystem (EUT L 173, 12.6.2014, s. 149).

ingripandet ska leda till en bedömning av om institutet fallerar eller sannolikt kommer att fallera ([34]). ECB rekommenderar därför att den hänvisningen stryks i de föreslagna ändringarna av förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen samt av direktivet om återhämtning och resolution av banker.

6.3. ECB välkomnar också att testet av det minst kostsamma scenariot harmoniseras innan man använder medel från insättningsgarantisystemen eller överväger att tillämpa en förebyggande åtgärd från insättningsgarantisystemen ([35]). En harmoniserad ram för testet av det minst kostsamma scenariot kommer att bidra till lika villkor och säkerställa enhetlighet mellan medlemsstaterna i samtliga fall då ett insättningsgarantisystem används. Vad gäller den specifika situationen med förebyggande åtgärder anges i de föreslagna ändringarna av direktivet om insättningsgarantisystemet att det kan vara svårt att förutse återvinningar vid likvidation, eftersom förebyggande åtgärder bör göras långt före en förutsebar likvidation ([36]). Därför föreslås att man tillämpar en skalfaktor på 85 procent för den uppskattade andelen återvinningar när det testas vilket som är det minst kostsamma scenariot för en förebyggande åtgärd. På så sätt frigörs ytterligare finansiering från insättningsgarantisystemet. Tillämpning av en sådan skalfaktor i lika hög utsträckning för förebyggande och alternativa åtgärder samt insättningsgarantisystemets bidrag till resolution skulle i ännu högre grad skapa lika villkor och bidra till att främja att insättningsgarantisystemens ingripande åtgärder vidtas i fler scenarier. Men eftersom förebyggande åtgärder kan tillämpas på institut som befinner sig i mycket olika situation sett till balansräkning och försämringsgrad, kan det hända att en skalfaktor inte väger in de förebyggande åtgärdernas särdrag på lämpligt sätt. Denna fråga kan hanteras mer effektivt av EBA inom ramen för dess förslag till tekniska tillsynsstandarder ([37]).

6.4. Enligt de föreslagna ändringarna av direktivet om insättningsgarantisystemet ska kreditinstitut som begär att ett insättningsgarantisystem ska finansiera förebyggande åtgärder för samråd med den behöriga myndigheten lägga fram en not med åtgärder som dessa kreditinstitut åtar sig att vidta för att säkerställa eller återställa efterlevnaden av tillsynskrav, inbegripet åtgärder för att minska risken för att kreditinstitutets finansiella sundhet försämras och stärka kreditinstitutets kapital- och likviditetssituation. ECB föreslår att det klargörs att tillsynsmyndigheten endast ska vara skyldig att kontrollera att tillsynskraven uppfylls. Detta skulle inbegripa att kontrollera tillsynsaspekter i åtgärdsplanerna, som syftar till att säkerställa eller återställa efterlevnaden av tillsynskraven och säkerställa kreditinstitutets långsiktiga bärkraft. Tillsynsmyndigheten bör ha ett nära samarbete med nationella utsedda myndigheter eller myndigheter med ansvar för insättningsgarantisystem vad gäller frågor som ligger inom deras mandat och som de har fortsatt ansvar för. Insättningsgarantisystemet och/eller den utsedda myndigheten har dessutom ett genuint intresse och är bäst lämpade att övervaka kreditinstitutets återbetalning av det belopp som insättningsgarantisystemet bidragit med till den förebyggande åtgärden och inom vilken tidsram detta sker samt att på grundval av detta besluta om ytterligare förebyggande åtgärder ska beviljas kreditinstitutet.

6.5. ECB föreslår att det införs ett uttryckligt krav på att separera medel från institutionella skyddssystem respektive insättningsgarantisystem. Tidigare erfarenhet har visat att det är viktigt att ha en separat fond för institutionella skyddssystem för att sådana system ska fungera smidigt. Det skulle också finnas betydande fördelar med att ha separata medel för institutionella skyddssystem respektive för insättningsgarantisystem, eftersom separata medel från institutionella skyddssystem inte omfattas av de begränsningar som gäller enligt direktivet om insättningsgarantisystem. Separata medel från institutionella skyddssystem säkerställer sålunda att ett institutionellt skyddssystems övriga funktioner kan fortsätta att utföras med hjälp av de medel som har avsatts för det institutionella skyddssystemet. Genom att ingripa proaktivt och i rimlig tid säkerställer det institutionella skyddssystemet t.ex. att dess medlemsinstitut uppfyller de lagstadgade kapitalbas- och likviditetskraven. ECB välkomnar att dessa separata medel från institutionella skyddssystem liksom tidigare inte skulle omfattas av kraven i direktivet om insättningsgarantisystem. Vad gäller de institutionella skyddssystemens funktion som insättningsgarantisystem stöder ECB att de även fortsättningsvis bör omfattas av direktivet om insättningsgarantisystem för att säkerställa att det råder lika villkor. Med kommissionens förslag – i kombination med en separering mellan institutionella skyddssystem och insättningsgarantisystem – bibehålls därför den flexibilitet som krävs, samtidigt som rättslig klarhet och lika villkor säkerställs.

7. *Tidig varning för en eventuell bedömning av om ett institut fallerar eller sannolikt komma att fallera*

7.1. Enligt de föreslagna ändringarna av förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen ska ECB eller den berörda nationella behöriga myndigheten underrätta den gemensamma resolutionsnämnden så snart som möjligt om de anser att det finns en väsentlig risk för att ett eller flera av villkoren för att ett institut ska anses fallera eller sannolikt komma att fallera skulle uppfyllas ([38]). ECB eller den nationella behöriga myndigheten och den

([34]) Se artikel 1.20 i de föreslagna ändringarna av förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen, som lägger till en ny artikel 18a.1 b i den förordningen och artikel 1.19 i de föreslagna ändringarna av direktivet om återhämtning och resolution av banker, som lägger till en ny artikel 32c.1 b i det direktivet.

([35]) Se artikel 1.13 i de föreslagna ändringarna av direktivet om insättningsgarantisystemet, som lägger till en ny artikel 11e i det direktivet.

([36]) Se skäl 30 i de föreslagna ändringarna av direktivet om insättningsgarantisystemet.

([37]) Se artikel 1.13 i de föreslagna ändringarna av direktivet om insättningsgarantisystemet, som lägger till en ny artikel 11e.5 i det direktivet.

([38]) Se skäl 15 och artikel 1.16 i de föreslagna ändringarna av förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen, som lägger till en ny artikel 13c i den förordningen.

gemensamma resolutionsnämnden kommer därefter att diskutera möjliga åtgärder för att förhindra att sådana fallissemang inträffar samt en rimlig tidsram för att vidta åtgärderna. ECB eller den nationella behöriga myndigheten och den gemensamma resolutionsnämnden kommer att övervaka hur ärendet utvecklas och sammanträda regelbundet.

7.2. ECB stöder detta nya förfarande för tidig varning och välkomnar att det inte påverkar det väletablerade resolutionsförfarandet ([39]), särskilt principerna, behörigheten och förfarandet för att bedöma om ett institut fallerar eller sannolikt kommer att fallera. Detta kommer vidare att utveckla bästa praxis för samarbete mellan ECB och den gemensamma resolutionsnämnden. Dessutom säkerställer det att ECB eller den nationella behöriga myndigheten och den gemensamma resolutionsnämnden kan bedöma krissituationer efterhand som de utvecklas och reagera med hela verktygslådan på lämpligaste sätt.

7.3. I linje med detta välkomnar ECB att det inte krävs att den nya processen för tidig varning ska dras i gång för att det ska göras en bedömning av om ett institut fallerar eller sannolikt kommer att fallera ([40]). Vid en snabb krisutveckling kan det vara lämpligt att omedelbart gå vidare med en sådan bedömning, med tanke på situationens allvar och avsaknaden av lättillgängliga åtgärder som skulle kunna förhindra fallissemang.

8. *Resolutionsförfarande*

8.1. ECB välkomnar att tillämpningsområdet för resolution utvidgas. Ett bredare tillämpningsområde för resolution innebär att resolutionsverktyg blir tillgängliga för en större grupp kreditinstitut, vilket ger förbättrad tillgång till bästa möjliga internationella resolutionsverktyg och säkerställer ytterligare harmonisering av krishantering. Samtidigt förstår ECB att förslaget inte medför några krav på att resolutionsmyndigheterna öronmärker mindre kreditinstitut för resolution om en sådan åtgärd skulle vara oproportionerlig. Dessa kreditinstitut skulle fortfarande kunna avvecklas enligt nationella insolvensförfaranden om detta skulle leda till ett mer tillfredsställande resultat. ECB skulle under alla omständigheter välkomna en analys av huruvida den avsedda proportionella resolutionsutvidgningen uppnås genom den kumulativa effekten av de föreslagna ändringarna av bedömningen av allmänintresset, inbegripet det nya målet att minimera förluster för insättningsgarantisystem.

8.2. Att utvidga tillämpningsområdet för resolution så att det omfattar mindre och medelstora kreditinstitut kan endast bli trovärdigt om man finner realistiska lösningar för att säkerställa tillräcklig finansiering av resolution, inbegripet kreditinstitutens interna förlustabsorberingskapacitet, men framför allt också tillgång till finansiering av insättningsgarantisystem och finansieringsarrangemang för resolution.

8.3. Principen att förluster vid fallissemang i ett kreditinstitut först och främst bör bäras av aktieägare och fordringsägare är en hörnsten i unionens ram för krishantering. ECB välkomnar därför att denna viktiga princip bekräftas i förslaget till lagstiftningspaket.

8.4. Att utvidga tillämpningsområdet för resolution till mindre och medelstora kreditinstitut medför samtidigt utmaningar. Dessa kreditinstitut är ofta starkt beroende av inlåning som finansieringskälla och kan, beroende på lokala marknadsförhållanden, ha svårt att emittera andra finansiella instrument som på ett tillförlitligt sätt kan absorbera förluster eller omvandlas till kapital när kreditinstitutet fallerar. Det kan förekomma situationer där skuldnedskrivning av insättningar som inte skyddas genom insättningsgarantisystemet (ogaranterade insättningar) kan medföra risker för den finansiella stabiliteten, vilket skulle kunna leda till en värdeförstörelse som skadar allmänintresset. Detta kan t.ex. inträffa när skuldnedskrivning av ogaranterade insättningar i ett kreditinstitut leder till uttag av ogaranterade insättningar i andra kreditinstitut, vilket därför leder till spridningseffekter. ECB välkomnar att det genom förslaget till lagstiftningspaket införs olika alternativ för att förbättra insättarskyddet genom att insättningsgarantisystemet får utökad möjlighet att tillhandahålla finansiering i resolution ([41]). Detta skulle framför allt uppnås genom att klargöra och bredda testet av det minst kostsamma scenariot ([42]) samt införa ett insättarföreträde med enhetlig rangordning av alla insättningar ([43]). ECB välkomnar också kommissionens förslag att bidraget från insättningsgarantisystemet ska räknas in i kravet på en lägsta förlustabsorberingskapacitet för att få tillgång till finansieringsarrangemang för resolution, inbegripet den gemensamma resolutionsfonden, när ett

([39]) Se skäl 15 i de föreslagna ändringarna av förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen.
([40]) Se skäl 16 i de föreslagna ändringarna av förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen.
([41]) Se t.ex. artikel 1.56 i de föreslagna ändringarna av direktivet om återhämtning och resolution av banker, som ändrar artikel 109 i det direktivet.
([42]) Se artikel 1.13 i de föreslagna ändringarna av direktivet om insättningsgarantisystemet, som lägger till en ny artikel 11e i det direktivet.
([43]) Se artikel 1.55 a i de föreslagna ändringarna av direktivet om återhämtning och resolution av banker, som ändrar artikel 108.1 i det direktivet.

överföringsverktyg används ([44]). Dessa förändringar, som gör att insättningsgarantisystemet och finansieringsarrangemangen för resolution bättre kan stödja resolution av mindre och medelstora kreditinstitut, utgör en oumbärlig motvikt till en ändamålsenlig utvidgning av tillämpningen av resolutionsverktyg till sådana kreditinstitut. Det är därför viktigt att förslaget till lagstiftningspaket antas som en helhet samt att det säkerställs att ändringar i ramen för krishantering och insättningsgaranti utformas på ett samstämmigt sätt. Om enbart vissa delar av förslaget till lagstiftningspaket genomförs, skulle detta kunna leda till att resolution i praktiken inte kan tillämpas på ett framgångsrikt sätt.

8.5. I enlighet med principen om att förluster vid fallissemang i ett kreditinstitut först och främst bör bäras av aktieägare och fordringsägare, ska alla kreditinstitut som är öronmärkta för resolution ha en lägsta förlustabsorberingskapacitet som första försvarslinje, vilken har finjusterats på lämpligt sätt i enlighet med resolutionsstrategin, och därigenom säkerställa marknadsdisciplin och minimera beroendet av externa finansieringskällor. Även om insättningsgarantisystemen skulle kunna bidra till resolutionsfinansieringen och detta bidrag räknas in i kravet på en lägsta förlustabsorberingskapacitet om 8 procent av totala skulder och kapitalbas ([45]), skulle ett uppnående av detta tröskelvärde på 8 procent kunna förstärka den negativa dynamiken i en systemkris, t.ex. om flera kreditinstitut fallerar samtidigt eller om detta skulle medföra förluster för vissa fordringsägare, vilket i sin tur allvarligt skulle kunna undergräva den finansiella stabiliteten. ECB skulle därför stödja att det i exceptionella fall införs ett undantag för finansiell stabilitet vad gäller tillgången till finansieringsarrangemang för resolution i linje med rekommendationen från Internationella valutafonden (IMF) ([46]). Detta skulle göra det möjligt att få tillgång till finansieringsarrangemang för resolution innan förlustabsorbtionen uppgår till 8 procent av totala skulder och kapitalbas i de fall där detta är absolut nödvändigt för att skydda allmänintresset och den finansiella stabiliteten. Detta alternativ bör därför omfattas av strikta villkor och styrningsarrangemang, i likhet med en jämförbar mekanism i USA. Det skulle t.ex. kunna krävas ett gemensamt godkännande från gemensamma resolutionsnämnden, kommissionen och ECB. Ett sådant undantag skulle endast användas vid en kris som omfattar hela euroområdet eller en medlemsstat eller vid risk för en sådan kris, som sista utväg och sedan kreditinstitutens förlusttäckningskapacitet har använts i största möjliga utsträckning utan att detta får negativa effekter på den finansiella stabiliteten ([47]).

8.6. Även om bedömningen av allmänintresset utvidgas skulle ett antal mindre kreditinstitut sannolikt fortfarande ligga utanför tillämpningsområdet för resolution. För dessa kreditinstitut skulle tillämpningen av resolutionsramen fortfarande inte vara proportionell och ECB välkomnar förbättringar och ytterligare harmonisering av nationella insolvensförfaranden ([48]). Ambitionsnivån i förslaget till lagstiftningspaket är begränsad i det avseendet. ECB uppmanar unionslagstiftarna att harmonisera och utöka tillgången till alternativa åtgärder vid likvidation i alla medlemsstater, särskilt insättningsgarantisystemens förmåga att stödja överföringar av tillgångar och skulder till ett förvärvande kreditinstitut. ECB välkomnar de föreslagna ändringarna av fordringsägares prioritetsordning och förtydligandena vad gäller testet av det minst kostsamma scenariot, vilket kommer att leda till bättre tillgång till finansiering av insättningsgarantisystemen och en utökad tillgänglighet för dessa åtgärder. Om det fanns sådana alternativa åtgärder i alla medlemsstater skulle detta möjliggöra en snabbare, effektivare och mer harmoniserad process för att hantera likvidationer av kreditinstitut, vilket i förlängningen kommer att gynna den finansiella stabiliteten och insättarna och begränsa insättningsgarantisystemens utbetalningsbehov.

8.7. Slutligen välkomnar ECB förtydligandet att ansvarsfördelningen i förfarandet för nedskrivning av kapitalinstrument och andra kvalificerade skulder fullt ut återspeglar ansvarsfördelningen i resolutionsförfarandet ([49]). Detta innebär att tillsynsmyndighetens primära ansvar är bedömningar av om ett institut fallerar eller sannolikt kommer att fallera, medan de återstående villkoren för nedskrivning bedöms av resolutionsmyndigheten.

([44]) Se artikel 1.24 a i de föreslagna ändringarna av förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen, som ändrar artikel 27.7 i den förordningen.

([45]) Se artikel 1.24 a i de föreslagna ändringarna av förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen, som ändrar artikel 27.7 i den förordningen.

([46]) Se IMF, Financial Sector Assessment Program – Technical Note – Bank Resolution and Crisis Management (2018), s. 6 och 30, finns på IMF:s webbplats www.imf.org.

([47]) Se även ECB:s bidrag till Europeiska kommissionens riktade samråd om översynen av ramen för krishantering och insättningsgaranti, s. 4.

([48]) Se ECB:s bidrag till Europeiska kommissionens riktade samråd om översynen av ramen för krishantering och insättningsgaranti, s. 3 och 11. ECB uppmanar kommissionen att undersöka om det är möjligt att – med stöd av det europeiska insättningsgarantisystemet – införa lösningar såsom en europeisk ram för administrativ likvidation för att säkerställa att sådana kreditinstituts fallissemang hanteras på ett effektivt och harmoniserat sätt.

([49]) Se skäl 26 och artikel 1.23 i de föreslagna ändringarna av förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen, som ändrar artikel 21 i den förordningen.

9. *Insättarföreträde*

9.1. ECB välkomnar kommissionens förslag om att införa ett insättarföreträde med enhetlig rangordning ([50]). Detta tillvägagångssätt kommer att säkerställa ökad harmonisering av fordringsägares prioritetsordning för kreditinstitut i hela unionen samt att alla insättningar, även från stora företag och undantagna insättningar, rangordnas på samma nivå (*pari passu*) och högre än vanliga fordringar utan säkerhet. Detta tillvägagångssätt kommer att ge bättre tillgång till finansiering från insättningsgarantisystemen och har fördelen att insättningarna bevaras som helhet, vilket innebär att insättningsgarantisystemet bättre kan bidra till krishanteringsåtgärder, både i resolution och genom förebyggande eller alternativa åtgärder, inbegripet överföringsstrategier. Detta innebär en betydande förbättring av de nu tillgängliga lösningarna för krishantering ([51]) och gör det lättare att hindra spridningseffekter som uppstår till följd av oro för den finansiella stabiliteten när andra kreditinstitut drabbas av bankrusningar från oförsäkrade insättare. Den ökade tillgången till strategier för försäljning av verksamhet, antingen vid resolution eller i samband med insättningsgarantisystemens alternativa åtgärder, kan resultera att man i mindre utsträckning hanterar kreditinstituts fallissemang genom likvidation där tillgångarna säljs var för sig. Detta är fördelaktigt, eftersom en sådan likvidation kan vara värdeförstörande och störa insättarna och den finansiella stabiliteten. Det föreslagna tillvägagångssättet minskar också behovet av insättarutbetalningar, som ofta innebär att insättningsgarantisystem måste mobilisera stora belopp, vilket begränsar deras likviditet och förmåga att hantera ytterligare kreditinstituts fallissemang. Med ett bättre skydd av tillgången till insättningar och den finansiella stabiliteten minskar också incitamenten att använda skattebetalarnas pengar vid kreditinstituts fallissemang. Framför allt är garanterade insättare fortfarande helt skyddade av insättningsgarantisystemet i samtliga scenarier, men gynnas också av överföringsstrategier som kan få oavbruten tillgång till deras insättningar ([52]).

9.2. Detta tillvägagångssätt, där alla insättningar prioriteras framför icke-efterställda fordringar i fordringsägarnas prioritetsordning, skulle också underlätta fördelningen av förluster mellan kreditinstituts skuldinstrument utan säkerhet, vilket gör det lättare att säkerställa att nedskrivningsbara fordringsägare absorberar förluster fullt ut utan att det uppstår problem med den finansiella stabiliteten. Det skulle också minimera risken för ersättningsanspråk enligt principen om att ingen fordringsägare ska förlora mer än vid en konkurs (”no creditor worse off”-principen), vilket skulle öka möjligheterna till resolution ([53]).

9.3. Samtidigt medger ECB att införandet av ett insättarföreträde med enhetlig rangordning kan leda till ytterligare kostnader för insättningsgarantisystemen i vissa scenarier av bankkrishantering. ECB konstaterar att ett insättarföreträde med enhetlig rangordning har visat sig framgångsrikt i ett antal jurisdiktioner, men att det vore önskvärt med viss ytterligare analys av de specifika situationer då det kan generera ytterligare kostnader för insättningsgarantisystemen eller då oönskade konsekvenser kan uppstå. Vid en sådan analys bör det om möjligt också övervägas vilken inverkan de föreslagna ändringarna skulle få på värderingen och prissättningen av icke-efterställda skulder utan säkerhet. I samband med detta bör erfarenheterna från jurisdiktioner som har infört ett insättarföreträde med enhetlig rangordning beaktas. Vidare bör man undersöka samspelet mellan insättarföreträde med enhetlig rangordning och godtagbarheten för vissa insättningar med avseende på minimikravet för kapitalbas och kvalificerade skulder. ECB är dessutom öppet för att undersöka alternativa lösningar som förbättrar insättningsgarantisystemens förmåga att bidra till resolution (samt även genom förebyggande och alternativa åtgärder) i samma utsträckning som ett insättarföreträde med enhetlig rangordning skulle kunna göra, samtidigt som insättningsgarantisystemens exponering mot förluster till följd av en utbetalning vid likvidation begränsas. När sådana lösningar undersöks är det absolut nödvändigt att se till att en eventuell utvidgning av tillämpningsområdet för resolution kombineras med att det finns lämplig tillgång till finansiering vid resolution, i synnerhet finansiering från insättningsgarantisystem. Slutligen skulle det krävas noggrann tillsyn över vilka effekter som införandet av insättarföreträde med enhetlig rangordning skulle få på kreditinstitutens skuldstruktur, och ECB är redo att göra en noggrann bedömning av detta för de kreditinstitut som står under dess tillsyn.

10. *Hantering av risken för ”limbosituationer”*

10.1. I direktivet om återhämtning och resolution av banker föreskrivs redan att medlemsstater ska säkerställa att ett institut som fallerar och som inte omfattas av resolutionsåtgärder ska avvecklas under ordnade former i enlighet med tillämplig nationell rätt ([54]). ECB stöder de föreslagna ändringar av direktivet om återhämtning och resolution av banker som ytterligare förtydligar denna mekanism ([55]), vilket säkerställer att en sådan avveckling inleds utan dröjsmål och att den leder till att kreditinstitutet lämnar marknaden eller avslutar sin bankverksamhet inom rimlig tid ([56]).

([50]) Se artikel 1.55 a i de föreslagna ändringarna av direktivet om återhämtning och resolution av banker, som ändrar artikel 108.1 i det direktivet.

([51]) Se i detta hänseende även ECB:s bidrag till Europeiska kommissionens riktade samråd om översynen av ramen för krishantering och insättningsgaranti, s. 4 och 13.

([52]) För ytterligare information om den metod som används i USA, som inbegriper ett insättarföreträde med enhetlig rangordning och i hög grad bygger på överföringsstrategier, se tal av Andrea Enria, ordförande av ECB:s tillsynsnämnd, ”Of temples and trees: on the road to completing the European banking union”, vilket finns på webbplatsen för ECB:s banktillsyn, www.bankingsupervision.europa.eu.

([53]) Se punkt 2.3.2 i yttrande CON/2017/6.

([54]) Se artikel 32b i direktivet om återhämtning och resolution av banker.

([55]) Se artikel 1.18 i de föreslagna ändringarna av direktivet om återhämtning och resolution av banker, som ändrar artikel 32b i det direktivet.

([56]) Se punkt 3.2 i yttrande CON/2020/25; ECB:s bidrag till Europeiska kommissionens riktade samråd om översynen av ramen för krishantering och insättningsgaranti, s. 2 och 8.

10.2. Nationella förfaranden för hantering av ärenden som inte rör resolution bör harmoniseras ytterligare genom att resolutionsmyndigheterna ges befogenhet att inleda ett administrativt avvecklingsförfarande för institut som uppfyller de två första villkoren för resolution men som inte omfattas av resolutionsåtgärder på grund av att det saknas ett allmänintresse för resolution ([57]). Detta skulle vara det effektivaste sättet att på ett beslutsamt sätt ta itu med en eventuell ”limbosituation” under en längre tidsperiod.

10.3. ECB stöder att den behöriga myndigheten får befogenhet att återkalla auktorisationen för kreditinstitut som fallerar eller sannolikt kommer att fallera, men som inte försätts i resolution ([58]). Samtidigt bör ändringarna inte leda till att det införs någon automatik, utan ECB ska fortsatt ha möjlighet att göra en skönsmässig bedömning av återkallandet i enlighet med rådets förordning (EU) nr 1024/2013 ([59]).

10.4. Vad gäller förslaget att fastställa att ett återkallande av en auktorisation ska vara ett tillräckligt villkor för att inleda avveckling ([60]) anser ECB att det är av yttersta vikt att undvika oavsiktliga konsekvenser i form av motstridiga tolkningar eller skillnader i det nationella införlivandet. I kommissionens huvudförslag om hur man ska ta itu med ”limbosituationer” föreskrivs att när en resolutionsmyndighet fastställer att ett kreditinstitut uppfyller alla villkor för resolution, men inte villkoret om allmänintresse, ska den berörda nationella myndigheten också ha befogenhet att utan dröjsmål inleda ett avvecklingsförfarande för kreditinstitutet i fråga ([61]). Förslaget om att återkallandet av auktorisation utgör ett ”tillräckligt” villkor för avveckling kan ge medlemsstaterna incitament att avstå från att på lämpligt sätt införliva detta viktiga krav för att ge de nationella myndigheterna befogenheter ([62]). Ett sådant tillvägagångssätt skulle kunna leda till den felaktiga tolkningen att tillsynsmyndighetens återkallelse av tillståndet skulle vara den enda utlösande faktorn för att inleda ett avvecklingsförfarande, utan att någon hänsyn tas till resolutionsmyndighetens tidigare beslut om huruvida villkoren för resolution är uppfyllda. Detta tillvägagångssätt skulle kunna leda till en praxis där nationella administrativa myndigheter eller nationella domstolar väntar med att inleda ett avvecklingsförfarande till dess att tillståndet återkallas. Det skulle innebära att man bortser från möjligheten att det i vissa fall vore lämpligare att inleda ett avvecklingsförfarande medan kreditinstitutet fortfarande har ett banktillstånd. Mot bakgrund av dessa överväganden rekommenderar ECB att återkallandet av auktorisation inte ska utgöra en harmoniserad förutsättning för avveckling av kreditinstitut.

11. *Oåterkalleliga betalningsåtaganden till den gemensamma resolutionsfonden*

11.1. ECB rekommenderar starkt att andelen oåterkalleliga betalningsåtaganden inte höjs från 30 procent till 50 procent av det totala beloppet för institutens förhandsbidrag till den gemensamma resolutionsfonden och finansieringsarrangemangen för resolution ([63]). Praxisen med kreditinstitut som har ingått oåterkalleliga betalningsåtaganden har visat att vissa kreditinstituts tillämpning kan medföra en risk för att deras kärnprimärkapital överskattas. Om bedömningen av kreditinstitutets situation visar att det föreligger en sådan risk som inte har någon täckning, kan det leda till att tillsynsåtgärder vidtas för att minska risken i fråga.

([57]) Se även punkt 8.6 ovan.

([58]) Se artikel 1.18 i de föreslagna ändringarna av direktivet om återhämtning och resolution av banker, som ändrar artikel 32b.3 i det direktivet.

([59]) Se artiklarna 4.1 a och 14.5 i rådets förordning (EU) nr 1024/2013 av den 15 oktober 2013 om tilldelning av särskilda uppgifter till Europeiska centralbanken i fråga om politiken för tillsyn över kreditinstitut (EUT L 287, 29.10.2013, s. 63).

([60]) Se skäl 16 och artikel 1.18 i de föreslagna ändringarna av direktivet om återhämtning och resolution av banker, som ändrar artikel 32b.4 i det direktivet.

([61]) Se skäl 16 och artikel 1.18 i de föreslagna ändringarna av direktivet om återhämtning och resolution av banker, som ändrar artikel 32b.1 och 32b.2 i det direktivet.

([62]) Se artikel 1.18 i de föreslagna ändringarna av direktivet om återhämtning och resolution av banker, som ändrar artikel 32b.1 i det direktivet och föreskriver att den berörda nationella administrativa eller rättsliga myndigheten ska ha befogenhet att utan dröjsmål inleda förfarandet för att avveckla institutet eller enheten under ordnade former.

([63]) Se artikel 1.37 a i de föreslagna ändringarna av förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen, som ändrar artikel 70.3 i den förordningen och artikel 1.53 a i de föreslagna ändringarna av direktivet om återhämtning och resolution av banker, som ändrar artikel 103.3 i det direktivet.

11.2. Bakgrunden till denna tillsynsfråga är att många kreditinstitut av redovisningsskäl inte bokför ett oåterkalleligt betalningsåtagande som skuld utan håller det utanför balansräkningen och samtidigt bokför kontantsäkerheten som tillgång, utan att redovisa några kostnader i resultaträkningen. Detta leder till att kreditinstitutets kärnprimärkapital överskattas eftersom det inte återspeglar att de medel som har tillförts som säkerhet till resolutionsfonden inte kan återvinnas utan motsvarande kontantbetalning. Europeiska unionens tribunal har även slagit fast att det föreligger en tillsynsrisk i samband med oåterkalleliga betalningsåtaganden ([64]). Observera att denna fråga inte heller skulle lösas genom de föreslagna förtydligandena ([65]).

11.3. ECB välkomnar under alla omständigheter klargörandet ([66]) att resolutionsmyndigheten kommer att begära in de oåterkalleliga betalningsåtaganden som har lämnats och som fortfarande är utestående, om ett kreditinstitut inte längre omfattas av förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen eller direktivet om återhämtning och resolution av banker och inte längre omfattas av skyldigheten att betala bidrag till den gemensamma resolutionsfonden. Detta ändringsförslag bekräftar vidare att kreditinstitut under inga omständigheter kan återfå de kontantsäkerheter som ställts för att säkra de oåterkalleliga betalningsåtagandena såvida inte motsvarande betalning görs till resolutionsfonden, vilket innebär att dessa kontantsäkerheter behöver dras från kreditinstitutens kärnprimärkapital.

11.4. Med tanke på att vissa kreditinstitut inte bokför dessa bidrag till den gemensamma resolutionsfonden som en kostnad under tiden som fonden byggs upp skulle de slutligen behöva bokföra dessa bidrag som en kostnad när fonden används. Effekten på tillsynskvoterna begränsas visserligen av ECB:s tillsynsavdrag, men de oåterkalleliga betalningsåtagandena leder till att kreditinstitutens vinster ökar i ekonomiskt lugna tider (när den gemensamma resolutionsfonden byggs upp) och att förlusterna förvärras i krislägen (när den gemensamma resolutionsfonden används), vilket skapar en procyklisk spridningskanal. ECB anser därför att oåterkalleliga betalningsåtaganden som inte redovisas som en kostnad under den gemensamma resolutionsfondens uppbyggnadsfas är problematiska ur ett systemriskperspektiv och föreslår att deras användning ska minimeras.

12. *Efterlevnad av minimikraven på kapitalbaskrav och kvalificerade skulder (kedjestrukturer)*

12.1. De föreslagna ändringarna avseende kedjestrukturer innebär att resolutionsmyndigheterna får möjlighet att tillåta vissa dotterenheter att uppfylla interna MREL-krav på gruppnivå ([67]) snarare än individuellt. Denna möjlighet omfattas av två grupper av säkerhetsåtgärder ([68]). För det första krävs det för resolutionsenheter som är (blandade) finansiella moderholdingföretag inom unionen att dotterenheten är den enda direkta dotterenheten till resolutionsenheten och att både resolutionsenheten och dotterenheten är etablerade i samma medlemsstat och ingår i samma resolutionsgrupp. Alternativt, för andra typer av resolutionsenheter, ska dotterenheten omfattas av ett pelare 2-krav eller ett kombinerat buffertkrav på gruppnivå. För det andra måste resolutionsmyndigheten ha bedömt att uppfyllande av det interna MREL-kravet på gruppnivå inte påverkar möjligheten till resolution för den relevanta gruppen eller tillämpningen av nedskrivnings- och konverteringsbefogenheter för den förmedlande enheten eller för andra enheter i samma resolutionsgrupp.

12.2. När det gäller resolutionsenheter som inte är (blandade) finansiella moderholdingföretag inom unionen görs en koppling till ett pelare 2-krav som åläggs dotterenheten på gruppnivå. ECB konstaterar att grupp- eller undergruppsbaserade krav som åläggs en dotterenhet inom en bankgrupp i unionen måste fastställas i enlighet med relevanta

([64]) Se dom av den 9 september 2020, BNP Paribas mot Europeiska centralbanken, T-150/18 och T-345/18, EU:T:2020:394, punkt 78.

([65]) Se artikel 1.37 b i de föreslagna ändringarna av förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen, som lägger till en ny artikel 70.3a i den förordningen, och artikel 1.53 b i de föreslagna ändringarna av direktivet om återhämtning och resolution av banker, som lägger till en ny artikel 103.3a i det direktivet.

([66]) Se artikel 1.37 b i de föreslagna ändringarna av förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen, som lägger till en ny artikel 70.3a i den förordningen, och artikel 1.53 b i de föreslagna ändringarna av direktivet om återhämtning och resolution av banker, som lägger till en ny artikel 103.3a i det direktivet.

([67]) Se artiklarna 1.3 a och 2.7 a i de föreslagna ändringarna avseende kedjestrukturer, som ändrar artikel 45f.1 i direktivet om återhämtning och resolution av banker respektive artikel 12g.1 i förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen.

([68]) Se artiklarna 1.3 a och 2.7 a i de föreslagna ändringarna avseende kedjestrukturer, som ändrar artikel 45f.1 i direktivet om återhämtning och resolution av banker respektive artikel 12g.1 i förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen.

villkor i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 ([69]) (nedan kallad *kapitalkravsförordningen* (CRR)) och Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU ([70]) (nedan kallat *kapitalkravsdirektivet* (CRD)). Om dotterinstitutet t.ex. varken är ett moderinstitut i en medlemsstat eller har dotterföretag i tredjeländer, får tillsynsmyndigheten kräva efterlevnad av vissa skyldigheter enligt kapitalkravsförordningen och kapitalkravsdirektivet ([71]) på undergruppsnivå enbart om detta är motiverat av tillsynsskäl på grund av riskens särdrag eller institutets kapitalstruktur eller om medlemsstaterna antar nationella lagar som innehåller krav på strukturell separering mellan verksamheter inom en bankgrupp ([72]).

13. *Andra aspekter som rör ramen för insättningsgaranti*

13.1. De föreslagna ändringarna av direktivet om insättningsgarantisystemet omfattar ett antal andra ändringar i ramen för insättningsgaranti ([73]). ECB välkomnar de ändringar som leder till ytterligare harmonisering och utökar myndigheternas verktygslåda inom ramen för krishantering och insättningsgaranti.

13.2. ECB ser med oro på vissa av de föreslagna ändringarna av direktivet om insättningsgarantisystem. För det första syftar de föreslagna ändringarna av direktivet om insättningsgarantisystemet till att ålägga tillsynsmyndigheten att säkerställa att kreditinstituten efterlever sina skyldigheter som medlemmar i insättningsgarantisystemen ([74]). Tillsynsmyndighetens befogenheter enligt kapitalkravsdirektivet kan endast användas för att uppfylla de mål som anges i direktivet och kan inte utvidgas till att omfatta andra frågor, såsom kreditinstitutens bristande efterlevnad av sina skyldigheter som medlemmar i insättningsgarantisystemen. Myndigheterna med ansvar för insättningsgarantisystem är dessutom betydligt bättre lämpade att bedöma sådan efterlevnad och bör i stället tilldelas relevanta verkställighetsbefogenheter. ECB rekommenderar därför att detta förslag omprövas.

13.3. För det andra indikerar de föreslagna ändringarna av direktivet om insättningsgarantisystemet att insättningsgarantisystem kommer att tillåtas hålla sina medel på nationella centralbankers konton ([75]). Även om öppnandet av sådana konton skulle vara förenligt med fördraget ([76]), kan denna bestämmelse medföra att vissa nationella centralbankers stadgar behöver ändras enligt nationell lagstiftning för att säkerställa att både offentliga och privata insättningsgarantisystem är berättigade att öppna de konton som krävs. Dessutom skulle det inte vara förenligt med förbudet mot monetär finansiering om en nationell centralbank eventuellt finansierar ett insättningsgarantisystem, t. ex. om övertrasseringsrätt beviljas för ett konto som ett insättningsgarantisystem håller hos en nationell centralbank, i den mån som insättningsgarantisystemet är att betrakta som ett ”offentligrättsligt organ” enligt artikel 123.1 i fördraget ([77]).

14. *Underlätta överföringen av avgifter till insättningsgarantisystem*

14.1. När ett kreditinstitut upphör att vara medlem i ett insättningsgarantisystem och ansluter sig till ett annat insättningsgarantisystem, eller om en del av dess verksamhet överförs till ett annat insättningsgarantisystem, överför det ursprungliga insättningsgarantisystemet för närvarande endast en mindre del av kreditinstitutets tidigare avgifter till det nya insättningsgarantisystemet. När insättningsgarantisystemen har nått sin målnivå från och med 2024 kan möjligheten att överföra avgifter helt upphöra, eftersom endast avgifter från de senaste 12 månaderna kan överföras. Om ett kreditinstitut ansluter sig till ett annat insättningsgarantisystem kommer detta att leda till ett

([69]) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 (EUT L 176, 27.6.2013, s. 1).

([70]) Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiven 2006/48/EG och 2006/49/EG (EUT L 176, 27.6.2013, s. 338).

([71]) Se del två till del åtta i kapitalkravsförordningen och avdelning VII i kapitalkravsdirektivet.

([72]) Se artikel 11.6 i kapitalkravsförordningen.

([73]) Majoriteten av dessa ändringar kan härledas tillbaka till Europeiska bankmyndighetens yttrande om finansiering av insättningsgarantisystem och användningen av medlen från insättningsgarantisystem (EBA/OP/2020/02), finns på EBA:s webbplats www.eba.europa.eu.

([74]) Se artikel 1.3 a i de föreslagna ändringarna av direktivet om insättningsgarantisystemet, som ändrar artikel 4.4 i det direktivet.

([75]) Se artikel 1.11 e i de föreslagna ändringarna av direktivet om insättningsgarantisystemet, som lägger till en ny artikel 10.7a i det direktivet.

([76]) Se artikel 17 i stadgan för Europeiska centralbankssystemet och Europeiska centralbanken (nedan kallad *ECBS-stadgan*), där det föreskrivs att nationella centralbanker får öppna konton för kreditinstitut, offentliga organ och andra marknadsaktörer för att genomföra sina transaktioner.

([77]) Se ECB:s konvergensrapport 2022, punkt 2.2.3; och yttrande CON/2020/24.

finansieringsöverskott i det ursprungliga insättningsgarantisystemet, eftersom de risker som täcks av detta insättningsgarantisystem minskas samtidigt som dess finansiella medel är i stort sett desamma. Å andra sidan uppstår ett finansieringsunderskott hos det mottagande insättningsgarantisystemet, eftersom de överförda medlen inte står i proportion till de överförda riskerna. Detta underskott måste täckas av det överförande kreditinstitutet eller av alla medlemmar i det mottagande insättningsgarantisystemet. Den nuvarande ramen för insättningsgaranti gynnar det ursprungliga insättningsgarantisystemet på bekostnad av det överförande kreditinstitutet och/eller medlemmarna i det mottagande insättningsgarantisystemet. Om ramen för insättningsgaranti inte ändras medför det betydande icke-återvinningsbara kostnader för ett kreditinstitut som ansluter sig till ett annat insättningsgarantisystem. Detta utgör ett väsentligt hinder för målet att främja den inre marknaden för banktjänster i unionen.

14.2. ECB beklagar att kommissionens förslag inte följer EBA:s rekommendation ([78]) att ge EBA i uppdrag att utveckla en metod som skulle åtgärda denna brist i ramen för insättningsgaranti. ECB skulle föreslå att EBA får i uppdrag att utveckla en metod för att beräkna det avgiftsbelopp som ska överföras för att säkerställa överensstämmelse med de överförda riskerna. Detta skulle minimera finansieringsöverskottet hos det ursprungliga insättningsgarantisystemet och eventuella finansieringsunderskott hos det mottagande insättningsgarantisystemet, och på så sätt undvika att onödiga kostnader åläggs det överförande kreditinstitutet och andra medlemmar i det mottagande insättningsgarantisystemet. En sådan metod bör balansera de berörda insättningsgarantisystemens intressen och bevara den finansiella stabiliteten i hela systemet.

15. *Informationsutbyte*

15.1. Förslaget till lagstiftningspaket syftar till att ytterligare förbättra de bestämmelser som reglerar informationsutbytet i samband med krishantering ([79]).

15.2. ECB stöder ett omfattande och snabbt informationsutbyte mellan behöriga myndigheter och resolutionsmyndigheter med avseende på krishantering. ECB och den gemensamma resolutionsnämnden har redan ett omfattande bilateralt samförståndsavtal som främjar ett sådant utbyte ([80]). Genom detta avtal upprättas flera kanaler för informationsutbyte och samarbete, vilket säkerställer att den gemensamma resolutionsnämnden informeras om relevant utveckling när det gäller enheter som står under ECB:s direkta tillsyn.

15.3. ECB har emellertid vissa betänkligheter vad gäller de föreslagna ändringarna av förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen respektive av direktivet om återhämtning och resolution av banker som innebär att ECB och andra ECBS-medlemmar ska förse den gemensamma resolutionsnämnden med all information som krävs för att nämnden ska kunna utföra sina uppgifter enligt förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen ([81]) samt förse kommissionen med all information som krävs för att kommissionen ska kunna utföra sina uppgifter enligt direktivet om återhämtning och resolution av banker i samband med policyutveckling, inbegripet utarbetande av konsekvensbedömningar samt utarbetande av och förhandlingar om lagstiftningsförslag ([82]).

15.4. Det materiella tillämpningsområdet för dessa skyldigheter är oklart och därför vore det välkommet med en ytterligare precisering av vilken typ av information som ska överföras till den gemensamma resolutionsnämnden och kommissionen. Eventuella nya bestämmelser om informationsutbyte som ska ingå i direktivet om återhämtning och resolution av banker kan endast vara tillämpliga på det direktivets syfte. Ett sådant informationsutbyte skulle t. ex. inte omfatta information som rör tillsyn över kreditinstitut eller kommissionens verksamhet i fråga om policyutveckling. ECB förstår att detta informationsutbyte endast gäller information i aggregerad form som inte berör enskilda kreditinstitut. ECB skulle dessutom välkomna att det upprättas samarbetsarrangemang med kommissionen för att säkerställa en effektiv och smidig överföring av denna information. Slutligen förstår ECB att all konfidentiell information kommer att översändas till kommissionen i enlighet med relevant sektorsspecifik unionslagstiftning om skydd av konfidentiell information samt undantag från sådant skydd.

([78]) Se Europeiska bankmyndighetens yttrande om kvalificerade insättningar, garantinivå och samarbete mellan insättningsgarantisystem (EBA/OP/2019/10), finns på EBA:s webbplats www.eba.europa.eu.

([79]) Se artikel 1.25 och 1.43 i de föreslagna ändringarna av förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen, som ändrar artiklarna 30 respektive 88 i den förordningen.

([80]) Samförståndsavtal mellan den gemensamma resolutionsnämnden och Europeiska centralbanken vad gäller samarbete och informationsutbyte.

([81]) Se artikel 1.29 i de föreslagna ändringarna av förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen, som ändrar artikel 34 i den förordningen, och artikel 1.58 i de föreslagna ändringarna av direktivet om återhämtning och resolution av banker, som ändrar artikel 128 i det direktivet.

([82]) Se artikel 1.58 i de föreslagna ändringarna av direktivet om återhämtning och resolution av banker, som ändrar artikel 128 i det direktivet.

15.5. Det bör också påpekas att konfidentiella statistiska uppgifter endast får överföras till den gemensamma resolutionsnämnden och kommissionen i enlighet med relevant unionslagstiftning om skydd av konfidentiella uppgifter. Enligt artikel 8.4a i rådets förordning (EG) nr 2533/98 ([83]) får ECBS-medlemmar överföra konfidentiella statistiska uppgifter ([84]) till myndigheter eller organ i medlemsstaterna och unionen med ansvar för tillsynen över finansinstitut, marknader och infrastruktur eller det finansiella systemets stabilitet i den utsträckning och på den detaljnivå som är nödvändig för att utföra deras respektive uppgifter. Enligt samma artikel ska de myndigheter eller organ som tar emot konfidentiella statistiska uppgifter vidta alla nödvändiga regleringsmässiga, administrativa, tekniska och organisationsmässiga åtgärder för att säkerställa det fysiska skyddet och mjukvaruskyddet av konfidentiella statistiska uppgifter. På grundval av detta samt på den gemensamma resolutionsnämndens begäran överför ECB konfidentiella statistiska uppgifter till den gemensamma resolutionsnämnden.

16. *Överföring av personuppgifter*

16.1. Även om förslaget till lagstiftningspaket syftar till att ytterligare förbättra bestämmelserna om informationsutbyte i samband med krishantering, behandlas inte skyddet av personuppgifter, som är en viktig fråga och en grundläggande rättighet. I förordningen om den gemensamma resolutionsmekanismen skulle det kunna ges tydligare vägledning om utbyte av personuppgifter och lämpliga skyddsåtgärder för registrerade i syfte att säkerställa en rättvis balans mellan de olika intressen som står på spel.

16.2. Erfarenheten har dessutom visat att efterlevnaden av dataskyddsregler kan innebära att det tar ytterligare tid för att genomföra de åtgärder som behövs innan relevant information utbyts. Denna extra tid skulle kunna leda till eventuella fördröjningar. Detta skulle vara särskilt problematiskt i samband med en krissituation när t.ex. den gemensamma resolutionsnämnden behöver snabb information för att förbereda resolution. Det kan därför finnas ett behov av att införa särskilda bestämmelser för att tillfälligt lätta på de förfarandemässiga kraven på uppgiftsskydd i syfte att säkerställa en rimlig avvägning mellan de olika intressen som står på spel under sådana krisomständigheter.

I de fall där ECB rekommenderar att förordningsförslaget och direktivförslagen ska ändras anges de specifika förslagen i ett separat tekniskt arbetsdokument som åtföljs av en förklaring. Det tekniska arbetsdokumentet finns på engelska i EUR-Lex.

Utfärdat i Frankfurt am Main den 5 juli 2023.

Christine LAGARDE
ECB:s ordförande

([83]) Rådets förordning (EG) nr 2533/98 av den 23 november 1998 om Europeiska centralbankens insamling av statistiska uppgifter (EGT L 318, 27.11.1998, s. 8). Rättslig grund för förordning (EG) nr 2533/98 är artikel 5.4 i ECBS-stadgan, där det föreskrivs att rådet bland annat, med de nationella centralbankernas stöd, ska fastställa vilka sekretessföreskrifter som gäller för ECB:s insamling av statistiska uppgifter i enlighet med förfarandet i artikel 41 i ECBS-stadgan.

([84]) Enligt definitionen i artikel 1.12 i förordning (EG) 2533/98.